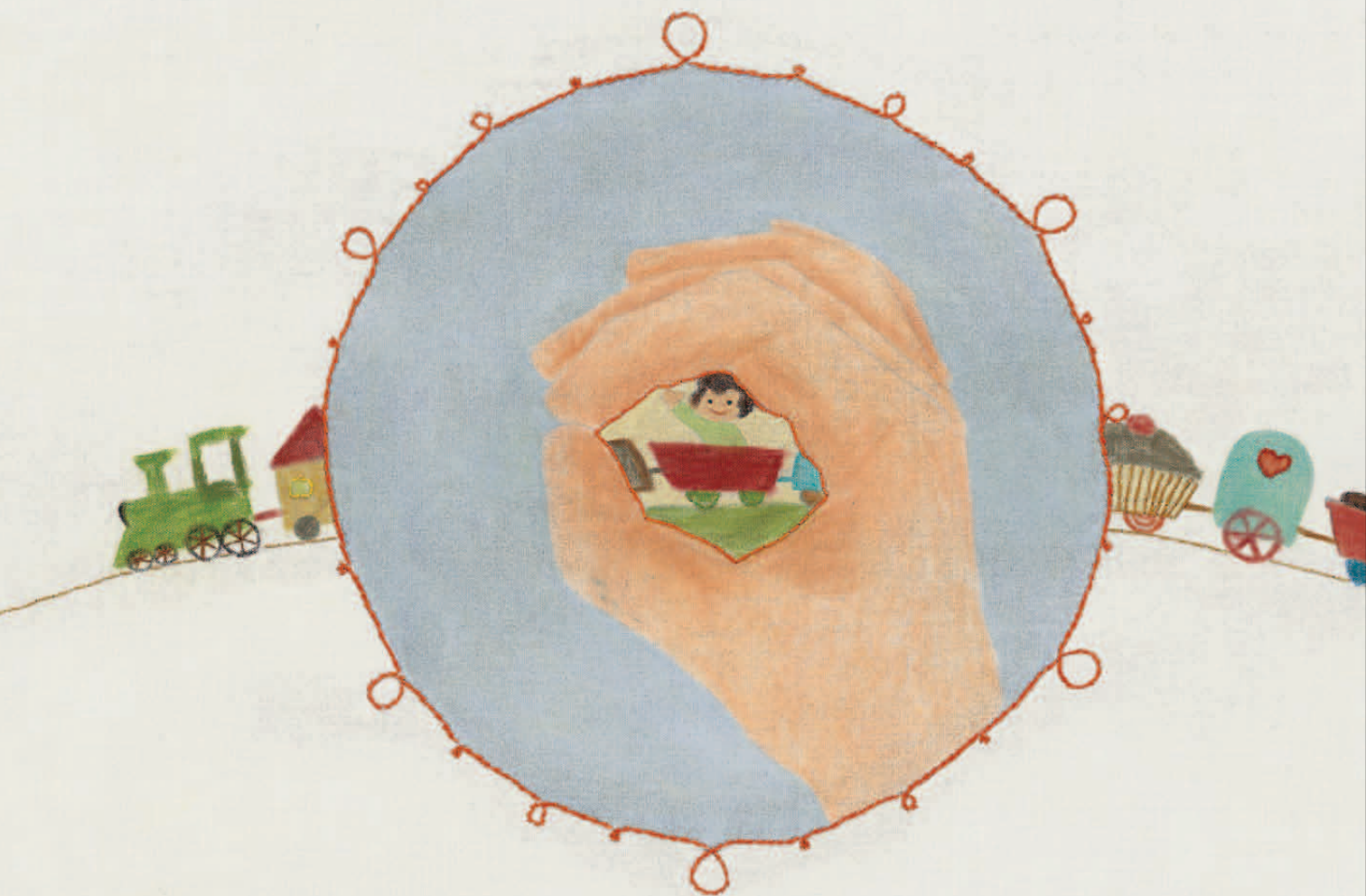

הַפָּבֶּעַ הַשָּׁמַיִנִי

שְׁלוֹמִית בֵּהֶן אָסִיף
אֵידָה: עֲנָבֵל לִיטְנֶר

מִן הָעֵגוּל הַקָּטָן

זֶה קוֹרָה לִפְעָמִים
לֹא תָמִיד,
אָצְבֶּע לְאֶגוּדֵל
אֲנִי מְצָמִיד.

עוֹשֶׂה לִי עֵגוּל
וּמְקַרֵּב אוֹתוֹ לְעֵין,
מִבֵּית עַל הָאֲדָמָה
וְעַל הַשָּׁמַיִם.

מִן הָעֵגוּל הַקָּטָן
שׁוֹנוֹגֵעַ לִי בַחֲטָם,
אֲנִי רוֹאֶה דְּבָרִים
שֶׁלֹא רָאִיתִי קִדְּם.

הַצֶּבַע הַשָּׁמַיִי

שְׁמוֹנֶה צְבָעִים רָאִיתִי
בְּקִשְׁתְּ עַל הַגִּבָּעָה.
אָמְרוּ לִי:
"לִקְשֹׁת יֵשׁ צְבָעִים
שִׁבְעָה.
סֹפֵר מִחֲדָשׁ, טְעִיתִי!
מָה שֵׁם הַצֶּבַע שָׁרְאִיתָ?"

אֵין לוֹ שֵׁם
לַצֶּבַע הַשָּׁמַיִי,
הוּא זֹרֵחַ בְּקִשְׁתְּ לְמַעְנִי.
רַק אֲנִי רוֹאֶה אוֹתוֹ,
רַק אֲנִי.

המחבוא של אמא

אני מבקש מאמא בקול עליז:
החביאי אותי מיד מיד בפיס.

מה פתאום,	החביאי אותי, אמא,	אז איפה אסתתר?
מה קרה?	מאחורי הגב.	לא פה, לא שם,
אתה לא קנגורו	"מה פתאום,	אין בבית
אני לא קנגורה."	גידו שצמח לי זנב."	מחבוא אחד משלם.

לוחשת אמא בדגדוג:
"טיק- טק-טוק,
נתחבא יחד
בתוך חבוק."

וְהֵלֵב צֶמַח-פֹּזֵעַם,
וְהֵלֵב רָעַב-נוֹשֵׁם,
מְחַכָּה לְמִשְׁהוֹ
שְׂאִין לוֹ שֵׁם.

מִשְׁהוֹ

הָעֵינִים רָעֲבוֹת	אֲנִי לֹא יוֹדַע	אוֹלֵי קוֹרְאִים לוֹ
וְהָאָזְנוֹת צִמְאוֹת	אֵין קוֹרְאִים	מִשְׁהוֹ,
לְדַבֵּר הָזֶה.	לְדַבֵּר הָזֶה.	לְדַבֵּר הָזֶה.

דף המשוררת

”אני ילדה לשעבר שניזונה מן הגעגוע. הילדה שלומית יושבת לי על הכתפיים, עוצמת לי את העיניים ומובילה אותי. לפעמים היא כותבת לי את האגדות ואת השירים, לפעמים אני כותבת לה, ולפעמים אנחנו כותבות יחד בכוחות משותפים”. כך מעידה על עצמה שלומית כהן-אסיף, שכבר לפני שנים כתבה עליה המשוררת דליה רביקוביץ’ שהיא היורשת הטבעית של לאה גולדברג בתחום הכתיבה לילדים.

שלומית נולדה בעירק ועלתה ארצה בהיותה תינוקת. את רוב יצירותיה היא חולמת: ”החלומות מפרנסים אותי”, היא אומרת. היא החלה לפרסמן כששירתה כקצינת חינוך בשירות סדיר. עד כה פרסמה שישים ספרים: ”הצימוקים הם ענבים עצובים”, ”הארנב ממושיי”, ”חומפס”, ”נשיקה בכיס”, ”ציפור, לאן את נוסעת?” ו”מתחיל בבוט ונגמר בטראח”. על יצירתה זכתה, בין השאר, פעמיים בפרס זאב (1981 ו-1990), פעמיים בפרס ראש הממשלה (1984 ו-2001), בפרס אקו”ם על מפעל חיים (1995), בפרס פניה ברגשטיין (2003), בפרס ביאליק (2010) ובפרס רמת-גן (2011). מיטב האמנים בארץ מלחינים ומבצעים את שירה, ואגדותיה מתורגמות ומופקות להצגות ולסרטי אנימציה. היא גרה בחולון שזיכתה אותה בתואר ”יקירת העיר”.

זֶה קוֹרָה לְפַעֲמִים
לֹא תָמִיד,
אֶצְבֵּעַ לְאֶגוֹדֵל
אֲנִי מִצְמִיד.

עוֹשָׂה לִי עֵגוּל
וּמְקַרֵּב אוֹתוֹ לְעֵין,
מְבִיט עַל הָאֲדָמָה
וְעַל הַשָּׁמַיִם.

מִן הָעֵגוּל הַקָּטָן
שְׂנוּגֵג לִי בַחֹטֶם,
אֲנִי רוֹאֶה דְּבָרִים
שֶׁלֹּא רָאִיתִי קֹדֶם.

שלומית כהן-אסיף, מבכירות המשוררות הכותבות לילדים בעברית, פותחת בספר הצבע השמיני מניפה רחבה, רבגונית, מרתקת ועתירת דמיון. גם מבוגרים יתאהבו בשירי הילדים הפותחים צוהר לעולם של מציאות ופלא גם יחד, להתמודדות עם בעיות וקשיים, אבל גם למציאת פתרונות יצירתיים ולגילוי הטוב והיפה שבעולמנו.

האיורים מאירי העיניים של **ענבל לייטנר**, לצד הרקמה העדינה מסמנים את התפר בין היש לבין האין, בין הגלוי לבין הנסתר ובין מה שאסור למה שמותר, ומבקשים להציע את מה שכמעט נוגע בחוטם, אבל טרם התגלה.

